

[Weikop.]

finder det meget rimeligt at imødekomme de ønsker, der er fremsat, ganske særligt fordi alle jo må være i høj grad interesseret i en så stor eksport som overhovedet muligt; men det er også såre forståeligt, at eksportører, hvis der må næres betænkelighed ved tilgodehavender, på grund af valutaspærringer eller andet, vil holde sig tilbage. Jeg håber derfor, at den bemyndigelse, der gives ministeren, vil blive anvendt på en sådan måde, at det vil være muligt at fremme eksporten yderligere.

Så kommer jeg til smugleriet — jeg hørte det ærede medlem hr. Ladefoged betegne ministeren som smugler. Det smugleri har nu fundet sted ved dagslys, således at vi alle har været i stand til at opdage det. Men det er rigtigt, at foruden det nye med hensyn til eksportkreditte foreslås der her en forhøjelse af beløbet, forsåvidt angår fremme af eksportmuligheder, fra 250 000 kr. til 1 mill. kr., men dog således, at man regner med, at de 300 000 kr. skal anvendes til de formål, man tidligere har støttet. Som det ærede medlem hr. Ladefoged sagde, begrundes denne forhøjelse med, at de 700 000 kr. skal anvendes til støtte af markedsanalyser til belysning af danske eksportmuligheder på udenlandske markeder, og jeg forstår, at dette er inspireret af dollarudvalget. Det er ikke helt klart, men det fremgår jo af bilagene og af den højtærede ministers fremsættelsestale, at disse 700 000 kr. skulle administreres af et selskab, hvori erhvervene skulle have sæde, men forhandlingerne er, som det fremgår, ikke helt afsluttet, så man kan ikke se, hvad det endelige resultat vil blive. Når dette spørgsmål ikke er afklaret, kan vi for vort vedkommende ikke tiltræde, at beløbet til fremme af eksportmulighederne fastsættes til 1. mill. kr., vi mener, at beløbet må fastsættes til 300 000 kr.

Vi er naturligvis ligesom alle andre interesseret i, at der søges fremmet en eksport, særlig på det amerikanske marked, men vi er ikke helt sikre på, at den fremgangsmåde, der her foreslås, er den rette. Der kan måske gøres og er vist gjort den indvending, at erhvervene ikke har vist tilstrækkelig interesse for markedsanalyser. Jeg ved nu ikke, om der er noget derom, men på den anden side tror jeg ikke, det vil betyde noget virkeligt til fremme af eksporten, at man anvender disse 700 000 kr. til en markedsanalyse, som staten skal finansiere. Vi mener heller ikke, man bør oprette et selskab som det påtænkte, men at man i højere grad bør lægge opgaven i hænderne

på de erhverv, der har interesse for eksporten til det amerikanske marked. Som sagen er forelagt, er det ikke muligt at overse, hvilken betydning det kan have at yde tilskud til private firmaer til foranstaltning af markedsanalyser. Jeg skal naturligvis ikke bestride, at det kan være af stor værdi at iværksætte markedsanalyser, men jeg tror, det vil være uhyre vanskeligt for et eller andet institut eller selskab at bedømme, om det vil være til fordel for et enkelt firma eller for flere firmaer, at der foretages markedsanalyser, for det må jo være meningen, at man skal prøve på at vurdere, hvilke firmaer eller selskaber der har betingelser for eksport til Amerika.

Det hele ligger altså efter min opfattelse meget uklart, og vi vil for vort vedkommende, som jeg allerede har sagt, ikke kunne tiltræde, at der afsættes 700 000 kr. til det formål, der her er tale om. Det er muligt, at situationen kan blive afklaret således senerehen, at erhvervene vil have interesse i det, hvad vi ikke er helt klar over i dette øjeblik, men så vil den højtærede minister jo have mulighed for at tage sagen op på anden måde.

Jeg skal gentage, at vi gerne vil gå med til gennemførelsen af dette lovforslag — dog altså ikke til, at der ydes 700 000 kr. til markedsanalyser —, og det vil vi, fordi vi godt kan se den store betydning, det fremdeles har, at der kan ydes lån til håndværk og industri, og at der kan ydes eksportkredit. Men vi vil samtidig rejse spørgsmålet, om det ikke vil være rimeligt at begrænse lovens løbetid til eet år. Det vil da i løbet af dette år vise sig, om loven, hvad angår udlånsvirksomheden, benyttes, som det forudsættes, og det vil også være muligt allerede om et år at foretage ændringer, således at udlånsvirksomheden kan ophøre og staten i stedet for indgå på en garantiforpligtelse. Ved at nøjes med at give en garantiforpligtelse vil man formentlig opnå den fordel, at administrationen kan overdrages til pengeinstitutterne, der vel bedre end eller i hvert fald lige så godt som staten kan bedømme lånsøgenes forhold. Dette vil også betyde, at statens administration kan formindskes på dette område. Jeg ved ikke, hvad det koster at administrere denne lov — det kan den højtærede minister måske oplyse —, men det forekommer mig, at man på alle områder, hvor det er muligt, skal begrænse statens administration. Der er måske her et område, hvor der kan spares på administrationen, og derfor er det vi vil foretrække, at loven udløber 1951 i stedet for 1952.